

Szilágyi Zoltán

A vevő

Szerkesztő: Vas Annamária

© 2013 Szilágyi Zoltán
(v1.09)

Novella

Jenny a tűzforró betonon pihenő antigravitációs lebegők között lopakodott. Az udvarra telepedő csendben csupán a napon hevülő járművek halk pattogása hallatszott, a város zajai csak tompa morajlásként szűrődtek le a bérházak közé. A nyári hőség elviselhetetlenül telepedett a városra, a szélvédőkre ragasztott árcédulák széle felpöndörödött, és az elsárgult fecniken kifakultak a számok: némelyik autó már évek óta várta, hogy gazdára találjon. Az aktuális pénzügyi válság lassan véget ért — a használtautók piacával együtt —, így a hely jobbára vevők nélkül pangott.

A lány igyekezett úgy helyezkedni, hogy a kereskedés előtti út túloldalán, a sikátor sötétjében parkolók ne láthassák. A drótkerítésre rögzített, hatalmas műanyag reklámtáblák mögé rejtőzött, hosszú, barna haját hátrasimította; úgy leste őket a réseken keresztül. A letekert ablakú kocsiiban ketten ültek, és napszemüvegben, birkatürellemmel túrték a fojtogató meleget. Jenny megesküdött volna rá, hogy az egyiküket látta már valahol. A gyanú befészkelte magát a fejébe, és lassan pánikká terebélyesedett.

Óvatosan a dróthoz lépett, kissé felfeszítette az egyik patinás „Végkiárusítás!” táblát, és alaposabban megszemlélte őket. A sötét lebegő egy brutális izomautónak tűnt, melyet valaki óriási munkával teljesen hétköznapivá varázsolt: csak a karosszéria szokatlan domborulatai árulkodtak az erejéről — kellett a hely a nagyteljesítményű antigravitációs stabilizátoroknak. Más talán észre sem vette volna őket, ám a lány igencsak értett az autókhoz.

A kereskedés hatalmas foghíjként lapított a régi bérházak tövében, kopár, ablaktalan tűzfalak ölelték körül, így csak az utcafronton keresztül vagy felfelé lehetett elhagyni. A két férfi ügyesen parkolt: a csarnok üvegfalát és a környező utcákat is szemmel tarthatták, ám az arcuk árnyékban maradt. Egyikük előtt gyűrött szalvéták és papírpoharak sorakoztak a műszerfalon.

Jenny valószínűleg sohasem szúrja ki őket, ám öt perccel korábban épp feléjük bámult, amikor az egyik elhaladó autó üvegén visszatükröződő napfény egy pillanatra bevilágította az utasteret. A kép az agyába égett, mintha csak egy fotó lenne.

Az egyik férfi épp levette a napszemüvegét, és az arca tisztán látszott odabent, ahogy a vakító fényben hunyorog. A lány arcmemóriája azonnal riasztott, de nem tudott rájönni, hogy honnan ismeri az illetőt. A mellette ülő, kopasz, bikanyakú férfi is megmozdított benne valamit, de őt sem tudta hová tenni. Annyira izgatott lett, hogy elhagyta a kereskedés hűs csarnokát, és kióvakodott a katlanná hevült udvarra, hogy jobban megfigyelhesse a párost.

A lány saját bevallása szerint két dologhoz értett igazán: az emberekhez és a kártyához — legfőképpen pedig ahhoz, hogy az utóbbi segítségével megkopassza az előbbieket... és persze ott voltak az autók is. A négykerekes gépek iránti rajongását még versenyző édesapja csepegtette belé, aki sokszor elvitte a város szélén rendezett bányagép-roncsderbikre. A lány mindig az első sorokból figyelte, ahogy az átépített, hatalmas gépezetek megpróbálják elpusztítani egymást a gyomrukban lapuló apró pilóták akaratának engedelmeskedve. Ő a lelátó vasbeton falának tetejéről biztatta apját, aki akkoriban az egész világot jelentette a számára; anyja — akinek már az arcára sem emlékezett — négyéves korában lelépett az egyik szerelővel.

Aztán egy verseny közben valami félresikerült, és apja az összelapult roncsok alatt maradt. Legendás makacssága pár napon át még életben tartotta, ám megtört teste végül feladta a harcot. A férfi halála után a kevéske örökséget hamar szétkapkodták a család „barátai”, Jenny pedig az utcán maradt, egyedül.

A kiutat a kártyajáték jelentette számára, melyben eleinte veleszületett érzéke, később pedig feketén beszerzett implantjai segítettek. Minél több pénze lett, annál jobbakat szerzett, ezekkel pedig még többet

kaszált. Az asztalnál figyelte és memorizálta ellenfelei pulzusát, testhőmérsékletét, a kártyák hátulján a mások számára láthatatlan nyomokat, s közben folyamatosan számolta a lapokat.

Hat évig fényesen megélt a kalandvágyó balekok megkopasztásából. Törekény alkatát és kislányos vonásait többnyire a gyengeség és tapasztalatlanság jelének vélték, és Jenny ezt lelkiismeret-furdalás nélkül kihasználta. Titkos álma az volt, hogy eljusson Vegasba, amely mágnesként vonzotta magához.

A balszerencse alig fél éve érte utol, huszadik születésnapján. Úgy gondolta meglepi magát „a nagy fogással”, de túl mohóvá vált, és olyan emberekkel is asztalhoz ült, akik — mint utóbb kiderült — messze nem voltak vele egy súlycsoportban. Néhány óra alatt rettenetes adóságokba verte magát. A bukás egy csapásra elnyelte a jövőjét, és olyan embereket öklendezett vissza, akik egyre kitartóbban érdeklődtek megmaradt vagyontárgyai iránt. Csak utólag tudta meg, kikkel ült egy asztalnál.

Mr. Knot tűnt közöttük a legfélelmetesebbnek. A lánynak fogalma sem volt róla, ki lehet valójában, de úgy tűnt, hogy veszedelmes embereknek parancsol, és senki sem hagyhatja el a várost a tudta nélkül. Aki megpróbálta, darabokban tért vissza, hogy elrettentse a további próbálkozókat — Jenny pedig azok közé tartozott, akik hajlandóak mások hibáiból tanulni.

Csak egyetlen kiutat látott szorult helyzetéből: meglapul, és pénzt keres, hogy időt vásároljon magának. Mr. Knot racionális ember hírében állt, és Jenny úgy vélte, ha látja, hogy rendezni próbálja a tartozását, megkegyelmez neki. Más talán feladta volna, és feldobja magát, vagy az öngyilkosságba menekül, ám a lányt más fából faragták: apjától örökölt macacssága életben tartotta. Lassanként újra játszani kezdett, hogy összeszedjen annyi pénzt, amennyivel már komolyabb partikba is beugorhat, és végre elkezdhesse visszafizetni tartozásait. Abban reménykedett, hogy még van pár hónapja addig, amíg megtalálják. Apja mindig azt mondta: „aki időt nyer, életet nyer”, ő pedig tartotta magát ehhez az elgondoláshoz.

A halántékáról izzadságcsepp indult el, végigszaladt az arcán, le a nyakán, gondosan vasalt inge alá — közben kellemetlenül csiklandozta. Nagyot nyelt. Eddig kínosan ügyelt arra, hogy észrevétlen maradjon, csak kis tételekben játszott, és csak helyi amatőrökkel, akiket sohasem kopasztott meg teljesen.

Lehet, hogy valaki mégis felismert!

A kopasz férfi végre megmozdult a lebegőben, és végigsimított a homlokán. Széttárt ujjain vastag aranygyűrűk csillantak meg.

Jennyben megállt az ütő. Az férfi a kocsiban...

– A francba! – motyogta maga elé elfehéredve. Hirtelen minden a helyére került. Emlékezett erre a kézre: azon a bizonyos estén ez töltötte újra Mr. Knot poharát!

A tikasztó meleg és a szörnyű felismerés letaglőzták, az erő kiszállt a lábából.

Megtaláltak!

Menekülési útvonalon kezdett gondolkodni, de a kocsiban ücsörgő párost képtelen lett volna elkerülni. *Nyilván nem véletlenül parkoltak épp oda! Persze, mehetnék felfelé is...* – ötlött eszébe, ám a kiállított kocsikat nem vihette el egyedül, kizárólag vevő társaságában. A bevételek csökkenésével párhuzamosan a főnökségnek elege lett abból, hogy mindenki a kiállított darabokkal intézte ügyes-bajos dolgait. Tanácstalanul tovább bámulta az odakint várakozó autót. Agyából elmenekültek a gondolatok, és mindent felemészítő rettegés telepedett a helyükre.

A szemközti ház falán a hirdetéseket felváltották a hírek, ő pedig bambán figyelte őket.

Balesetek, zavargások és újabb tizedfokos globális felmelegedés. A szervtolvajok is egyre ügyesebbé és vakmerőbbé váltak: ahogy az illegális — és általában rossz minőségű — implantok elterjedésével mind többen betegedtek meg, az egészséges szervek ára az egekbe szökött. Mióta retrovírusokkal már napok alatt átkódolhatták a szervek génállományát, és megszűnt a kilökődés veszélye, senki sem volt biztonságban. Jennynek (eddig) szerencséje volt: nem tapasztalt mellékhatásokat, pedig már jó pár szerkentyű lapult a fejében... és amúgy sem lett volna pénze új

szervekre. A híradót hackertámadások és új, halálos vírusok zárták... a szokásos szemét. A világ zuhanórepülésben bukott alá a pokolba.

– Helló! Elnézést!

A hang kiragadta sötét gondolataiból, ijedtében elengedte a plexitábla sarkát, az pengve a helyére ugrott, megrázta a drótokat. A zaj végighullámozott az autókereskedés kerítésén, és Jenny összehúzta magát, mintha azzal megállíthatná a láncreakciót. Mikor végre csend lett, megfordult.

A kereskedés napfénytől izzó, fehérre meszelt épületének ajtajában meghatározhatatlan korú, szemüveges férfi állt, és felé intett a kezében tartott szemellenzős sapkával.

Vevő!

A lány megdermedt, hirtelen nem tudta, mi tévő legyen. Alig két hónapja dolgozott itt, főként azért, hogy ne legyen szem előtt. Épp annyit kapott, hogy ki tudja fizetni a szemközti házban lévő egyszobás albérletét, és legyen pénze ételmet vásárolni a sarkon lévő kisboltból. Nyomorúságos életét ebben az aprócska háromszögben töltötte, ám nem panaszkodott: élt már rosszabb körülmények között is.

A kereskedésben eleinte csupán apróbb munkákat végzett: reggel kiállt a kocsikkal a kereskedés elé, lenyitotta a kabriók tetejét, feltakarított, és elintézte a papírmunkát. Roy — aki a tulaj és a fő üzletkötő volt egy személyben — többnyire nem engedte ennél komolyabb feladatok közelébe egyedül, ám a lánynak ez is tökéletesen megfelelt. A férfi tudott az implantáiról, valószínűleg épp miattuk alkalmazta; az csak bónusz volt, hogy értett az autókhoz, és jól nézett ki. Úgy tűnt, hosszabb távú tervei vannak vele: az utóbbi időben néhányszor hagyta, hogy a lány közreműködjön néhány értékesítésnél.

Ez volt az első nap, mikor Roy egyedül hagyta a kereskedésben... persze, nem önszántából: reggel egy férfi telefonált, mert a beszállítók már megint elkeverték valamit, és főnöke meglátogatta őket, hogy személyesen üvölthesse le a fejüket. Roy egy igazi seggfej volt, de az üzlet vezetéséhez és az eladáshoz nagyon értett. Jenny úgy vélte, ha a férfi politikusnak megy, már régen polgármester vagy kormányzó lenne...

A vevő váratlan megjelenése olyan volt a számára, mint egy mentőöv, és két kézzel kapott utána. Ebben a pillanatban bármi jól jött, ami képes elterelni a gondolatait az odakint várakozó alakokról. Úgy döntött, teszi a dolgát, és majd menet közben kitalál valamit. Erőt vett magán, és elmosolyodott.

– Üdvözlöm! Jenny vagyok – mondta. Laza, de kissé remegő léptekkel a férfi felé indult, és a vakító fénytől hunyorogva megpróbálta kivenni a vonásait.

Lehetett negyvenéves, de akár ötven is, szürke öltönyt viselt nyakkendő nélkül, amely kissé lötyögött rajta. Gondosan nyírt, ritkás, szesínú hajjal keretezett arca teljesen jellegtelen volt, átható, világoskék szeme kíváncsian fürkészte a lányt vékonykeretes szemüvege mögül. Csak a kezében szorongatott napellenzős, piros sapka tűnt oda nem illőnek, melyet valószínűleg a meleg miatt hozott magával.

Jenny megpróbálta megfejteni, mire is vágyhat. *Talán utolérte a kapuzárési pánik... sportkocsit akar, hogy feldobja unalmas hétköznapijait... vagy lányokat akar felszedni...* – tippelt. – *Hátha ráharap az egyik tuningolt kabrióra!* Egy gyors pillantással megkereste a telep végében álló, nyitott lebegőket, és dühösen felmordult, amikor észrevette, hogy elfelejtette felhajtani a kocsi tetejét. A nyitott tető tűzforró bőrüléseket jelentett, így ha el akarja sózni valamelyiket, be kell kapcsolnia a légkondit, hogy előbb lehűtse az utasteret. Ezt sajnos csak kevéske bérének terhére tehette meg, Roy pedig minden garast a fogához vert. Jenny szája széle idegesen megrándult: a gondolat nevetségesnek tűnt az öt figyelők kilétének tükrében. *Kit érdekel Roy? Ki fognak nyírni... vagy valami még rosszabbat tesznek velem!* Jenny úgy tudta, ha valaki annyival tartozik, mint ő, azt általában életben hagyják — még akkor is, ha már semmi másra nem vágyik, csak a halálra. Nagyot nyelt.

Hirtelen ráeszmélt: akár el is menekülhet a férfi társaságában! Azután az jutott eszébe, hogy a vevő éppenséggel az odakint várakozók partnere is lehet. Elféheredett, és majdnem elvétette a lépést.

– Jól van, kisasszony? – kérdezte a férfi aggódó kifejezéssel az arcán, mikor a lány odaért hozzá az árnyékba.

– Igen. Elnézést, csak a meleg! – préselte ki magából Jenny, és lassan kifújta a levegőt. Úgy döntött, a helyes viselkedés az, ha vevőként bánik a férfival. *Ha el akar kapni, már úgymint mindegy, viszont ha nem vagyok vele kedves, és elmegy, akkor talán elszalasztom az egyetlen lehetőséget, hogy elhúzzak innen!*

Megacélozta magát, közelebb lépett, és kezét fogott a férfival. Az övéhez simuló tenyér nyirkos volt, és lágy. Megborzongott. A vevő öltönyének ujja alól azonban vastag aranylánc bukkant elő, és magához vonzotta Jenny tekintetét. Az ékszer többre került, mint a teljes tartozása.

– Miben segíthetek? – emelte fel a tekintetét.

– Egy lebegőt szeretnék.

– Én pedig el szeretnék adni önnek egyet! – mosolyodott el a lány, és a légkondicionált épület belsejébe terelte a férfit. Nagyon kellett igyekeznie, hogy ne nézzen a sikátor felé. – Menjünk beljebb!

Odabenn, a bejárati ajtó mellett egy hatalmas műanyag utazóbőrönd állt, a felszínén vízcseppek csillogtak, műanyag kerekei alatt apró tócsa gyűlt össze. Mikor meglátta, Jenny értetlenül a férfira pillantott, aki elkapta a tekintetét.

– Az utcán elkapott egy locsolóautó, épp csak be tudtam ugrani a poggyász mögé – magyarázta zavart mosollyal. – Remélem, nem baj, hogy összevizezem a padlót...

– Ó! Dehogymint, hagyja csak, hamar felszárad. Megkínálhatom valamivel?

A férfi bólintott, és a lány után indult, aki hátra, az irodák felé vezetete.

A kereskedés néhány apró szobából és egy hatalmas csarnokból állt, mely dugig volt a legszebb lebegőkkel; volt pár klasszikus, benzines autó is, de azokat kizárólag dísznek tartották. Az irodákhoz vezető falat Roy nemes egyszerűséggel csak „légypapírnak” hívta; hatalmas poszterek borították. Ahogy végighaladtak előttük, Jenny aktiválta egyik implantját, melynek segítségével megfigyelhette a férfi láthatatlan reakcióit. A családi házat ábrázoló kép hidegen hagyta, és az is, amely gyereklést ábrázolt, még az autóversenyzés sem mozdított meg benne semmit. *Furcsa. Roy bizonyára ebből is ki tudna hámozni valamit.*

Egy vékony jégrétegtől fehérlő üdítősuveget bányászott elő az automatából, és a férfi felé nyújtotta. Bár ezt is a fizetése bánta, jelenleg jobban foglalkoztatta az, hogy a vevőt az épületben tartsa. *Rá kell vennem, hogy kipróbálja valamit!*

A férfi azonban nem nyúlt az ital felé.

– Nagyon kedves, de nem iszom ilyesmit. Ezek a cukros vackok...

– Ó! Maximálisan egyetértek! – helyeselt Jenny, és visszarakta az üveget. – Én is ügyelek az egészségemre. Tudja, sportolok is, meg ilyesmi...

– Jól teszi! Látszik is az eredmény – bólintott a férfi, és olyan komolyan nézett rá, mintha nem is bóknak szánná. A lány egy kissé elpirult. Régebben valóban rendszeresen mozgott, ám az utóbbi időben nem sok ideje maradt rá. A túlélés teljesen lekötötte az energiáit.

– Tudja, sokan lebecsülik a kérdést, holott az egészség a legfontosabb kincsünk. Önnek ugye nincs semmilyen káros szenvedélye? – kérdezte a férfi, amitől Jenny egy pillanatra megütözközve nézett rá, de azért válaszolt.

– Nincs – mondta óvatosan. *Ha a kártyát leszámítjuk...* – No de nézzük a lebegőket! Van valamilyen konkrét elképzelése?

– Nem igazán. Tudja, nem nagyon vagyok oda értük, de az élet úgy hozta, hogy most szükségem lenne egyre.

– Ó higgye el, *tökéletesen* megértem!

Jenny a teremben sorakozó gépekre pillantott, és azon tűnődött, vajon melyik tetszene a férfinak. A választása a hatalmas, sportos Ameracánára esett középen. A dög zabálta az üzemanyagot, ám biztonságosnak és elpusztíthatatlannak *tűnt*. Újkorában valaki felcícomázta, amitől úgy nézett ki, mintha képes lenne fénysebességgel repülni akár a Holdig, ám valójában lomha vasdarab volt rettenetes légellenállással. Repült ugyan, de messze nem volt az igazi...

Hirtelen rájött, mit is csinál: *Úgy gondolkodsz, mint Roy! Mindegy, melyiket viszi el, csak induljatok el egy próbakörre!* Azután a pénz jutott eszébe, ami az apró hotelszobában lapult az ezeréves parketta alatt, egy régi teásdobozban. Nem akarta hátrahagyni nehézkesen összekapart vagyonát.

De mi lenne akkor, ha tényleg eladnák neki egy lebegőt? Itt lenne a suska a kezemben! Azzal együtt már nyerhetnék némi haladékat, és végre nem kellene bujkálnom!

Az ötlet azonnal megtetszett neki, és az Americana hirtelen a világ legszebb autójává avanszált a szemében! Gondolatai meglódultak. Úgy tervezte, bőven áron felül fogja a férfit tükölni, és már azt is pontosan tudta, hogyan csinálja: Roytól addigra elsajátította a lényegét. Egy pillanatra az is eszébe jutott, hogy a jutalékot tökésként felhasználva előbb megduplázza azt a kártyaasztalnál, és abból fizeti ki tartozásait, de azonnal lebeszélte magát. *Ne légy mohó! Az juttatott ebbe a helyzetbe!*

A férfit az egyik kocsira irányította az Americana mellett.

– Menjünk végig rajtuk, hátha megtetszik önnek valamelyik! Ez egy Cannis, az egyik legszebb modellünk; a földön három másodperc alatt gyorsul százra, felfelé húsz alatt emelkedik. Amikor kijött, majdnem az összes tervezési díjat besöpörte. Talán csak az Americana nyert többet... – biccentett a háta mögött tornyosuló gép felé.

– Nem rossz.

– Ez pedig... – vezette áldozatát a következő jármű felé – az egyik legbiztonságosabb autónk. Az összes törésteszten listavezető, még szilárdanyagú fékezórakétái is vannak, ha valami végképp balul sülné el. Ebben a méretben nem talál jobbat! Ezeknél csak az ilyen monstrumok strapabíróbbak... – intett gúnyos vigyorral hátra. A férfi tekintete végre az Americanára villant, a pupillája leheletnyit kitért.

Megvagy!

Hamarosan végigjárták az egész termet, mindent alaposan megnéztek. Az Americanánál egy másodpercet sem időztek, mégis, a túra végén a férfi már minden részletet tudott róla. Titokzatos gépezetté vált, amely minden elképzelhető dologban remekel, ám túl drága vagy különleges ahhoz, hogy egyáltalán felmerüljön az eladása. Jenny percről percre boldogabbá vált, és mindent bevetett, hogy elvarázsolja a férfit. A dolog működött, David — így hívták — egyre lelkesebbnek tűnt.

– Maga remek társaság, Jenny! Nagyon emlékeztet a lányomra. Higgye el, nem is tudom, mikor szórakoztam ilyen jól! – mondta, és zavartan megigazgatta a kezében szorongatott sapkát.

– A lánya is olyan idős, mint én?

– Igen, azt hiszem, épp annyi lenne – felelte a férfi halkán; azután, mikor a lány értetlenül nézett rá, hozzátette: – Meghalt. Három hónapja. Most lenne huszonegy.

– Ó, te jó ég! Nagyon sajnálom!

– Én is, Jenny. Én is.

– Hogy hívták?

– Jennifer – mosolyodott el szomorkásan a férfi.

– Komolyan?

A férfi biccentett.

– Higgye el, ezzel nem viccelnék.

– Ó! Hát persze! Nagyon sajnálom! – mentegetőzött, és zavartan elpirult. Egy másodpercig kínos csendben ácsorogtak, azután a férfi elővette a tárcáját, és némi kotorászás után egy cakkos szélű fotót bányászott elő, majd a lánynak nyújtotta. Jenny elvette, és megnézte. A képről egy barna hajú, fiatal teremtés nézett vissza rá álmos mosollyal, aki akár a húga is lehetett volna. A fején ugyanazt a sapkát viselte, amelyet David a kezében szorongatott.

– Ez az övé volt?

– Igen... – válaszolta a férfi elcsukló hangon.

– Elkérhetem? – kérdezte lágyan, majd mikor David félszegen odaadta neki, a fejébe csapta, épp úgy, ahogy a képen látta.

Profi vagyok! Roy büszke lenne rám! – gondolta közben elégedetten. Elmosolyodott, és megpöckölte a sapka peremét. A férfi megbabonázva nézett rá, mintha kísértetet látna.

– Csapjunk a lovak közé! Melyik gép tetszett meg önnek, David? Ha egyik sem, még ne adja fel, odakint biztosan találunk valamit!

– A Cannis mennyibe kerül?

– Kerek száz – hazudta a lány. Az a roncs alig ért negyvenet, ám a férfinak a szeme sem rebtent: úgy tűnt, az arany karkötő valódi.

– És amaz?

– Akciósan százhusz, de most adunk hozzá...

– És... *az?* – kérdezte David bátortalanul hátrafordulva.

Jenny szíve nagyot dobbant. *Az Americana!*

– Százötven. Arra sajnós nem tudok kedvezményeket adni, mert már így is bőven áron alul áruljuk.

– Ó! Azt hittem, *sokkal* drágább a többinél! Strapabírónak tűnik... Megnézhetném?

Jenny mosolya egy leheletnyit szélesebbre húzódott.

– Természetesen!

Az egyik implantján keresztül utasításokat adott az Americana számítógépének, amely életre keltette a generátorokat. A dög mély hangon brummogva megmozdult, és kissé a levegőbe emelkedett, ahogy az antigravitációs mezők életre keltek alatta. A hibátlan felületen megcsillantak a szalon fényei. A férfi pulzusa megemelkedett.

– Szálljon be, nézze meg belülről!

– Rendben – egyezett bele David bátortalanul. A vezetőülésbe mászott, és nekiállt a műszereket vizsgálgatni.

Jenny közben a nyitott ajtóra támaszkodott, és mindent elmesélt a gép életpályájáról. Gondosan elhallgatta azt a lényegtelen apróságot, hogy az Americana jobb oldalát valaki valamikor rommá törte, és helyenként ujjnyi vastag festék lapult a csillogó felszín alatt. Pillantása a csarnok üvegfalán át az utcára vándorolt. A két férfi még mindig az autóban ült, és őket nézte. Jenny elkapta a tekintetét.

– Elvinne egy körre? – kérdezte David váratlanul.

A kérdés visszarángatta a valóságba.

– Én?

– Nem szeretek vezetni. Veszélyes. Tulajdonképpen, ez... A lányom mindig egy ilyen erős és biztonságos lebegőre vágyott, és én nem vettem neki... azt hittem, ezzel eltántoríthatom a versenyzéstől, de tévedtem. Ő pedig... – elhallgatott. – Azt hiszem, ha engedek neki, még mindig élne.

– Úgy érzi, vezekelnie kell?

David szomorúan nézett rá.

– Talán. Azt hiszem.

– Akkor menjünk! Hajtsuk meg, ahogy Jennifer tette volna! – mosolygott rá Jenny.

David visszamosolygott rá, majd kiszállt, körbement, és bemászott az anyósülésre, Jenny pedig a vezetőülésbe telepedett.

Implantjával arra utasította az autót, hogy ellenőrizze az utasok számát, mire az Americana letapogatta a DNS-üket, és fehér ragyogással életre keltette a kezelőszerveket. A hatalmas dög dohogva megfordult, és a csarnok csikorogva szétnyíló tetején keresztül elegánsan a levegőbe szökkent.

Jenny rövid kört írt le a környező épületek felett, ám nem emelkedett a forgalmasabb légifolyosókig. Végig a visszapillantó tükröket bámulta, és sajnós nem is kellett csalódnia: a sötét lebegő diszkrétén, de kitartóan követte őket. *Sohasem ráznám le őket...* – gondolta keserű szájjal. Már csak abban bízhatott, hogy a férfi megveszi a lebegőt. Ahogy Davidre pillantott, biztosra vette, hogy sikerrel járt: kuncsaftja az odalent elsuhanó tájat szemlélte, és boldognak tűnt. *Még a végén megúszom!*

A motor álmosítóan duruzsolt, a lány a második kör végére elnyomott egy akaratlan ásítást. Gyűlölte a nyarakat: a légkondicionálók örökös hőingadozásától fájt a feje, és könnyen elálmosodott. Utasa is

hallgatott, ami egyáltalán nem segített neki az összpontosításban. Jenny úgy döntött, mielőtt valamelyikük elbóbiskol, leteszi a gépet. Miközben ereszkedett, még látta, hogy üldözői is leszállnak a szemközti sikátorban. A látvány már nem is zaklatta fel: megmagyarázhatatlan nyugalom lett rajta úrrá.

– Nos? – kérdezte Jenny, amint az Americana újra megállapodott a csarnok közepén.

– Lenyűgöző szerkezet! Jennifer imádná! Megveszem! – lelkesedett David, a lány pedig megvakarta az orrát, hogy így álcázzon egy ásítást.

– Remek! Előkészítem a papírokat.

– Én még nézegethetem egy kicsit?

– Amennyit csak akarja! Ott leszek hátul, az automatáknál – mosolygott rá a lány bágyadtan, és bizonytalan léptekkel elindult az irodák felé. A lába teljesen elzsibbadt. Újra ásított. – Rendben! Rögtön jövök!

Hátrament Roy szobájába, amely a csarnokból nyílt. Nekiállt előkeresni az Americana papírjait, ám egy ponton elveszítette a fonalat, és hosszan bámulta a falba épített kartotékokat. Teljesen kiment a fejéből, hogy mit is keres ott. *Rohadt légkondicionálók!* – gondolta kábán, és leült az egyik forgószelekre, hogy egy pillanatra megpihentesse a szemét.

Egy hang rángatta vissza a valóságba. Még mindig a széken ült, a karja az ölében hevert.

– Jenny! Nézzen ide egy pillanatra!

A lány bágyadtan feltekintett, és Davidet látta maga előtt egy ósdi fényképezőgéppel a kezében.

– Mosolyogjon! – utasította a férfi, ő pedig engedelmeskedett. Fény villant, és elvakította, amitől hunyorognia kellett. Fáradtan újra lehajtotta a fejét.

Valószínűleg ismét elszunnyadt volna, ám valami visszatartotta.

Vörös.

A gondolat valamiért befészkelte magát a fejébe.

Vörös. Vörös. Vörös.

A szőnyeget bámulta a lába alatt. Az volt vörös.

Az irodában sötét színű a szőnyeg.

A különös gondolat felrázta. Nagy nehezen felemelte a fejét, és kábán körülnézett.

David két méterre tőle guggolt, és a földre fektetett bőröndjében matatott, amiből pillanatokon belül eloszló, fehér köd gomolygott elő. Mellette vörös színű zacskók sorakoztak a szőnyegen, azokat pakolta bele óvatosan. Tőle jobbra egy antik polaroid fényképezőgép hevert a padlón, körülötte fényképek. Mindegyikről egy piros sapkás lány mosolygott rá, ám a haj- és bőrszínük különbözött egymástól.

Vörös.

Agyában lassan megmozdultak a gondolatok, és valami szörnyűséggé álltak össze. *Vajon álmodom?* – mészázott. Próbált moccanni, de teste nem engedelmeskedett. A pánik lassan kúszott elő tudatának mélyéről, és kirángatta a kábultságból. Az esély, hogy egy lázálom részese, egyre messzebb sodródott. A vörös folt a padlón a saját vére, a zacskókban pedig...

A rettegéstől hangosan zihálni kezdett, amivel magára vonta David figyelmét. A férfi meglepetten fordult felé. Gumikesztyűs keze vértől vöröslött.

– Jenny? – kérdezte óvatosan. – Ó, sajnálom! Nem lett volna szabad felébrednie.

– Maga... – suttozta a lány. – Maga egy... sze...

– Szervtolvaj? Nem szeretem ezt a szót. Nekem ez afféle szórakozás, ami nem mellesleg igen jól fizet. Hogy is szokták mondani? A munkám a hobbim!

A lány tekintete a képekre vándorolt.

– Igen, ők az én gyönyörű lányaim – mondta a férfi gyengéd hangon. – Hamarosan ön is egy lesz közülük!

Egy kósza könnycsepp gördült végig Jenny arcán.

– Ó! Ne sírjon, mindjárt vége van! Egyáltalán nem fog érezni semmit! Már csak a szíve és a tüdeje van hátra... azokat szoktam a végére hagyni. A mocskos rész...

– Mindjárt... itt... lesznek a...

– Jenny! Ugyan! – kacagott fel David – Ennél komolyabbnak gondoltam! Tudja, nekem is vannak implantjaim, érzem, ha hazudnak nekem! – mutatott a halántékára, ám arra ügyelt, hogy véres ujja ne érjen a bőréhez. – Senki sem jön megmenteni magát, mivel senki sem tudja, hogy itt vagyok, hogy *ki vagyok*... sőt, még az arcomat sem ismerik! Az ön kedves munkaadója is csak órák múlva tér vissza. Gondoskodtam róla. Még rengeteg időnk van! Tulajdonképpen beszélgethetnénk is... Elkötöttem az artériáit... de azt hiszem, nem sok újat mondhatnánk egymásnak.

Jenny sírni kezdett. Az elkerülhetetlen végzet ránehezedett, és szinte agyonnyomta. A férfi végzett a zacskók pakolgatásával, és a padlóra terített, krómozott szerszámok között kezdett matatni.

Itt a vég!

A lány agya újra és újra visszadobta a gondolatot, ám az makacsul az elméjébe fészkelte magát. Megpróbált megmozdulni, de a nyaka alatt semmit sem érzett a testéből; azután a fejében lévő implantokhoz fordult, hogy kapcsolatot teremtsen a külvilággal, ám azok nem engedelmeskedtek akarátának... csak az Americana ostoba számítógépig jutott, amely azonban nem tudott mit kezdeni kétségbeesett segélykérésével. Hamar kifogyott az ötletekből és a lehetőségekből.

Meg fogok halni.

Már nem tehetett semmit, csak azt figyelte, amint David a szerszámok között válogat.

Apja jutott eszébe, és az, hogy a férfi bizonyára most sem adná fel, kitalálna *valamit*, ami kihúzhatja ebből a lehetetlen helyzetből... A gondolat egy örült ötletet cibált magával, melyet mintha ő küldött volna a túlvilágról. Jenny először nem is értette, saját, feneketlen rettegésébe burkolózva elhessegette magától, ám az elképzelés makacsul kitartott, és lassan kibontotta magát, mint egy gyönyörű virág. A lány szeme tágra nyílt a meglepetéstől.

Implantjával kinyúlt az Americana felé, és letiltotta a vezérlést. Azután tekintetét Davidre emelte, összeszedte minden erejét, majd beszélni kezdett.

– Odakint két férfi várakozik... és a kereskedést figyelik.

David felé fordult, és valamit mondani akart, ám azután zavartan elhallgatott. A mosoly lefagyott az arcáról.

– Tudja, hogy igazat mondok! Akkor is követtek minket, mikor... a levegőben voltunk.

A férfi lassan elsápadt. Felpattant. A fűrész kiesett a kezéből, és elfeküdt a szőnyegen.

– Hol vannak? – kérdezte fenyegetően, de hangjában félelem és értetlenség bujkált.

– A szemben lévő... sikátorban. Szürke lebegő.

David ránézett, azután az ajtóhoz ment, és idegesen a csarnok üvegfala felé fordult, majd ismét vissza, a lány felé. Homloka ráncokba gyűrődött.

– De... – mondta, azután kirohant az ajtón, ám hamarosan visszatért. Az arca sértett rettegésbe torzult, mint egy kisgyereké, akinek ellopták a legkedvesebb játékát. – Nem találhattak meg! Mindig óvatos voltam! – motyogta, és ide-oda járkált a szobában. A padlón fekvő szerszámok csörömpölve gurultak szerteszét, ahogy arrébb sodorta őket. Hirtelen megtorpant, az arca kisimult, azután elkezdett rendet rakni. Gondosan visszazárta a bőröndöt, összeszedte a szerszámokat, majd elrakta őket a bőrönd oldalán lévő rekeszbe, végül a gumikesztyűket is melléjük gyúrta. Alaposan körülnézett, nem felejtette el valamit, azután a lány felé fordult. Egy szike volt a kezében.

– Kedves Jenny, azt hiszem, itt az idő, hogy elbúcsúzzunk egymástól...

– Ha megöl, egyetlen lebegőt sem tud elvinni innen.

– Tessék?

– Úgy tervezi, hogy elrepül az Americanával, igaz? Nem tud majd felszállni vele.

David leengedte a szikét.

– Miért?

– Mert ahhoz nekem is a fedélzeten kell lennem.

A férfi egy darabig töprengett, azután a lányhoz lépett, hogy felrángassa.

– Nem! Én itt maradok! – ellenkezett Jenny, mire David gúnyosan felröhögött.

– Nem kívánságműsor!

– Letiltottam a vezérlést! És nem fogom... visszakapcsolni, hiába vonszol a fedélzetre!

A férfi elengedte, majd elé guggolt.

– Kapcsold vissza, Jenny!

– Nem.

A férfi elmosolyodott, majd egy gyors mozdulattal felnyúlt, és leemelte a lány fejéről a piros sapkát.

Jennyt leírhatatlan fájdalom öntötte el. Még sohasem érzett ilyet. Olyan volt, mint az olvadt láva: az oldalából és a hasából indult felfelé, végig a gerincén, egyenesen az agyába. Sikoltott, sikoltott és csak sikoltott óráknak tűnő másodperceken át... azután a kín megszűnt, mintha sosem létezett volna. A szeméből patakozó könnyeken keresztül David vigyorgó arca tekintett vissza rá.

– Kapcsold vissza!

– N... n...

A férfi újra levette a sapkát, és Jenny ismét elmerült a fájdalomóceánban. A leírhatatlan gyötrelem előntötte az agyát, kilúgozta a gondolatait. Csak a sziklaszilárd elhatározás maradt, hogy nem enged a férfinak.

Mikor magához tért, Davidet látta, amint az ajtón keresztül kifelé néz. Talán a sikátort bámulta, talán a halott vasdarabként gubbasztó Americanát. Azután a férfi visszafordult felé. Az arca nyugodtnak tűnt.

– Rendben. Legyen, ahogy akarsz. Csak azt áruld el nekem, hogy ha nem vihetlek magammal, hogyan fogok elmenni innen...

– Ma... maga... – lihegte Jenny, azután vett néhány mély lélegzetet, és összeszedte magát. – Maga felviszi a bőröndjét... a lebegőre, én pedig engedélyezem a vezérlést. Az Americana csak a fedélzeten lévő DNS-ét... ellenőrzi. A szerveimnek elégnek kell... lenniük.

David összehúzott szemmel meredt rá egy darabig.

– Ravasz.

Jenny bólintott. A férfi még néhány másodpercig gondolkodott, azután megmarkolta a bőrönd fogantyúját, és eligazgatta magán az öltönyét.

– Akkor azt hiszem, most elválnak útjaink, kedves Jenny...

Azzal kiviharzott az ajtón.

A lány kábán figyelte, amint David feltuszkolja a bőröndjét a lebegőre, majd maga is beszáll. Ekkor engedélyezte a vezérlést. Néhány másodperccel később az Americana méltóságteljesen a levegőbe szökkent, és eltűnt a szeme elől.

Csend lett, és Jenny újra elbóbiskolt.

Valami meglökte, mire felriadt. Férfiak álltak előtte. Megpróbált rájuk nézni, de arra sem volt képes, hogy felemelje a fejét. Csak a cipőjüket látta a szőnyegen. Igyekezett összeszedni magát.

– Mondtam, ugye, hogy nem ment el a lebegővel? Sosem hiszel nekem! – jelentette ki az egyik diadalittasan.

– Jézusom, nézd, mit csinált velem! – mondta a másik, majd öklendező hang hallatszott.

– Ó, basszus, nehogy idehányj nekem!

Néhány mély lélegzet hallatszott, azután:

– Most mi a fene legyen?

– Majd a főnök eldönti.

Az egyik férfi közelebb lépett, az árnyéka a vörös szőnyegre vetült.

– Vigyázz, ne lépj a vérbe!

– Hátulról vették ki a... Te jó ég! Teljesen kirámolták!

Jenny ezt a pillanatot választotta, hogy felnézzen. A páros volt az, az odakint várakozó kocsiból. Az egyik vékony és magas — aki a kint várakozó kocsiban levette a napszemüvegét —, a másik alacsony és robosztus. Ujjain aranygyűrűk csillogtak. *Ő lehet Mr. Knot jobbkeze...*

Először a magasabb vette észre, felordított rémületében, hátraugrott, és a lányra fogta a pisztolyát. A gyűrűsnek úgy kellett félreütni a kezét.

– Nehogy lelődd, te barom!

A két férfi hosszú másodpercekig bámult rá, szemlátomást nem tudták, mihez kezdjenek vele.

– U... uraim – nyögte Jenny. – A segítségükre lenne... szükségem.

– Tudod, hogy kik vagyunk, ugye? – kérdezte a gyűrűs.

Jenny fáradtan biccentett.

– Tudják, hol... lakom?

A gyűrűs bólintott.

– Mr. Knot pénze a lakásban... van. A parketta alatt egy... teásdobozban. Egyelőre ennyit tudtam... összeszedni.

– A főnök nem a pénzért küldött minket, hanem azért, hogy egy kicsit megdolgozzunk – mondta a magas.

– Azt hiszem... ezt már... kipipálhatjuk – mosolyodott el a lány halványan. – Ha lennének olyan kedvesek... és hívnák a rendőröket... akkor talán életben maradok, és ki tudom fizetni Mr. Knotnak... a fennmaradó... összeget.

– Még hogy a rendőröket! Mit képzelsz, te kis... – kezdte a magas, de a másik leállította.

– Kussolj már, hadd gondolkozzam!

A gyűrűs hosszú másodperceken keresztül bámulta a lányt összevont szemöldökkel, azután nagyot fújta, és megrázta a fejét.

– A főnök szereti a jó történeteket, ez pedig átkozottul tetszik majd neki! Megmondom, mi lesz! Elmegyünk a lakásodra, felnyaljuk a pénzt, már ha tényleg ott van, és szólunk a rendőröknek. Szerencsés esetben Mr. Knot ad neked egy lehetőséget, máskülönben... visszajövünk, és megnézzük, mit lehet még *kiszerezni* belőled.

– Köszönöm.

A gyűrűs biccentett, majd elindultak kifelé. A magas még visszafordult az ajtóból, és Jennyre nézett.

– És mire méész a rendőrökkel? Ők ugyan nem fognak új szerveket adományozni neked!

– Arra gondoltam... alkudozom velük... egy kicsit.

Jenny egyedül maradt. Egyre nehezebben tudta megtartani a fejét, ezért inkább a padlót bámulta. Vére lassan teljesen megfeketedett. *Ki kell majd cserélni az egész szőnyeget. Roy irtó dühös lesz!* – gondolta, és elmosolyodott a probléma abszurdításán.

Az volt a terve, hogy ha megérkeznek a zsaruk, elcseréli az implantjaiban tárolt adatokat új szervekre és egy helyre a tanúvédelemben. Valószínűnek tűnt, hogy David hamarosan megváltoztatja az arcát és a kinézetét, ám Jenny biztosra vette, hogy a fejében lapuló hamisíthatatlan biológiai ujjlenyomat alapján el tudják kapni a férfit. Megjegyezte a képeken látott lányok arcát is, így a birtokában lévő információk elegendőek voltak ahhoz, hogy gyakorlatilag bármit kialakhasson magának.

A szeme lassan lecsukódott.

Esetleg a tanúvédelemmel végre eljuthatok...

Valami hangosan kattant, és csikorgás hallatszott, mint mikor kinyílik a csarnok teteje, de már nem volt képes kinyitni a szemét, hogy felderítse a zaj forrását. Először arra gondolt, hogy megjöttek a rendőrök... *Vagy talán Roy!* Utána az jutott eszébe, hogy talán a Mr. Knot emberei nem találták meg a pénzt, és visszatértek, hogy kérdőre vonják.

Végül Davidre gondolt.

Tán látta, hogy elmennek a megfigyelők, és most befejezi, amit elkezdett...

A valószínűségek ide-oda kavarogtak a fejében, de már se reménykedni, se aggódni nem maradt ereje. A gondolatok lassan elszivárogtak a fejéből.

Elaludt, és Vegasról álmodott.